

amatori de teatru, create de televiziune, compensează cu prisosință pagubele pricinuite scenei de micul ecran.

Că marele public vrea să vie la teatru este un adevăr axiomatic, nu mai trebuie să-l demonstrăm. Tot așa cum nu mai e nevoie să insistăm asupra comodității în care omul urmărește un program la aparatul de televiziune pe care și l-a instalat la domiciliu. Sau înlesnirea de a asista la filme de valoare în sala de cinematograf din cartierul său.

Situația geografică a sălilor de teatru este o piedică serioasă în frecventarea spectacolelor. Toate orașele țării s-au dezvoltat, s-au îmbogățit cu noi cartiere, ce s-au revărsat dincolo de vechile margini ale municipiilor. În primul rînd se află Bucureștiul. Dar nu numai Bucureștiul. Iar teatrele au rămas peste tot în centrul orașului.

Acum cîțiva ani m-am pomenit cu un cetățean la mine în birou, la Teatrul Național. În ajun, la Comedia, se schimbaseră spectacolul. În loc de *Cuza Vodă*, din pricina indispoziției lui Bărbulescu, s-a jucat *Uedere de pe pod*.

— Domnule Sică Alexandrescu, eu am venit aseară la teatrul Comedia să văd *Cuza Vodă*.

— Și s-a jucat altă piesă. Caz de forță majoră. Regretăm.

— E ușor de spus din gură, „regretăm“! Dar dumneata ști cit mă costă pe mine biletul ăsta?

— Știu, paisprezece lei.

— Plus zeci de kilometri de alergătură.

— De ce? Nu locuiți în București?

— Ba da. La Dămăroaia. Am făcut prin urmare zece kilometri ca să vin să-mi cumpăr biletul, și zece înapoi, face douăzeci. M-am prezentat aseară la teatru, iar zece și cu zece, douăzeci, fără să văd pe *Cuza Vodă*. Patruzeci de kilometri, ore întregi în autobuz. Nu vă mai jucați cu timpul oamenilor.

Clientul lui Mircea Ștefănescu avea dreptate. Dar care e soluția?

Aceeași socoteală sau aproape, e valabilă și pentru zeci și zeci de mii de bucureșteni care locuiesc în Balta Albă, în Drumul Taberei sau în Bucureștii Noi. Și chiar la Brașov, unde orașul s-a întins pînă la Dîrste. Un brașovean amator de teatru, nu se poate compara cu bucureșteanul de la Dămăroaia. Dar vre-o douăzeci de kilometri face și el de dragul unui spectacol. Sacrificiul e destul de însemnat.

O să se simtă în curînd nevoia ca teatrele să facă turnee în cadrul propriilor lor orașe de reședință. La drept vorbind nevoia se simte de pe acum. Dar pentru aceste turnee ar trebui să se prevadă, în complexele de deservire a populației — pe lângă măcelării, frizer, aprozar, coafor, cinema, magazine de tot felul — și săli de teatru. Probabil că va veni și această înlesnire.

Distribuitorul de bilete

La noi în instituție, munca culturală e foarte bine organizată. Eu aduc prin ateliere și birouri, în fiecare săptămînă, lista spectacolelor, lumea se înscrie la ce vrea, pe urmă le aduc biletele și banii se rețin din leafă. E foarte comod pentru salariați. Și totuși sînt unii care se plîng. De ce? Cum că pe listă au scris titlurile prescurtate și ei nu-nțeleg ce piese se joacă. Asta nu e vina mea, asta e lipsă de cultură. Eu scriu „Luna“ și ei zic că sînt două „luni“, una „albastră“ și alta „a dezmoștenitorilor“. Ei și? Ce importanță are? Una e dramă și cealaltă e comedie. Bun. Dar amîndouă se joacă la același teatru așa că mare diferență nu poate fi. Astea sînt capricii, pe cuvîntul meu. Am avut un scandal cît toate zilele cînd i-am dat tovarășului lordache bilete la Patima de sub ulmi, în loc de Patima roșie sau învers, nu mai țin minte. Ei și? La mine pe listă scrie doar T. Național „Patima“. De unde să știu eu că sînt două? De unde să știu că s-au scris două piese cu același titlu: „Visul unei nopți“ una de iarnă și cealaltă de vară? Ce vină am eu că autorii ăștia de teatru nu se-nțeleg între ei și-și fură unul altuia titlurile? Sau, ce să mai spun, că dau uneori niște titluri aiurea, parcă dinadîns ca să îngreuneze munca culturală? Cînd vezi că o piesă se cheamă Tango, nu e normal să crezi că e o comedie muzicală? Incident la Vichy nu seamănă a comedie de moravuri franțuzească? Ce nume e ăsta Iona? Cine a mai auzit de asemenea nume? Eu am corectat, și pe listă am scris Ioana, și am vîndut biletele ca pîinea caldă, zicînd că e o comedioară sentimentală pentru tinerele fete. Și pe urmă, reclamații, după reclamații. De ce se supără oamenii? Că vrea piesa aia și nu pe cealaltă. Că vrea comedii, nu drame și vice versa. Ce nu-i tot una? Toate se joacă la teatre de stat, cu personal calificat, verificat, sindicalist. Ce sînt eu de vină, dacă mi se dau bilete la un spectacol, numai dacă iau și la altele la care e sala goală? De ce să fie sala goală? Chiria costă, lumina se consumă, salariații sînt la post.

Să meargă oamenii la toate piesele în mod egal. Așa e drept. Așa e democratic. Așa se face cultura.

Rodica Sfîntescu